angaar, vil jeg blot sige, at hvorledes Forholdet dengang var, maa jo det ærede Medlem vide bedre end jeg. Men hvis den høieste Krigsbestyrelse havde gjort sig skyldig i saadanne Feil, var jo det ærede Medlem da i en Stilling, hvori han maaske kunde have fjernet de Ulykker, der kunde være komne deraf. Jeg veed imidlertid ikke, hvad den høieste Krigsbestyrelse i saa Henseende har foretaget sig.

Monrad: Man kan kun rette de Feil, man lærer at kjende, og ikke dem, der begaaes uden Ens Vidende.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) ønsker Samtykke til at tage Ordet paany. Hvis der ikke kommer Indsigelse derimod, anser jeg Samtykket for meddelt. (Opholdt.) Det ærede Medlem har Ordet.

Bojsen: Det er kun nogle ganske faa Bemærkninger, jeg finder Anledning til endnu at gjøre, og da først en, som jeg har særlig Anledning til, fordi den berører en misforstaaet Opfattelse af en Udtalelse, som ikke angaar mig selv, men Andre. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Paulsen) yttrede, at jeg havde sagt, at der var Medlemmer her i Thinget, som formentlig vilde modsætte sig det foreliggende Forslag alene af den Grund, at det var forelagt først i Landsthinget. Jeg skal bemærke, at det ærede Medlem har nogen Grund til at opfatte det saaledes, da det staar saaledes i Tidenden, men om det skulde have været en Hørefeil, eller hvorledes denne Feil er indløben, veed jeg ikke. Det har imidlertid naturligvis ikke kunnet være min Mening at sige Andet, end at Vedkommende formentlig allerede af den Grund vilde have stemt imod Forslaget, foruden at de selvfølgelig ogsaa havde andre Grunde dertil. Jeg tror at skylde den varme Udtalelse, der kom fra det høitærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad), et Svar. Jeg skal da strax bemærke, at jeg ikke har taget Ordet for eller anbefalet at lade denne Sag visne i det Udvalg, hvortil den vil blive henvist, men Spørgsmaalet er om, hvorledes denne Sag rettest bør behandles i det eventuelle Udvalg, og da tilstaar jeg, at jeg anser det for at være i en overordentlig Grad tvivlsomt, om det, bortset fra politiske Hensyn, vilde være rigtigt overfor denne Sag, om Folkethinget nu vilde gjentage, hvad det gjorde i 1875—76, altsaa opstille positive Modforslag mod det foreliggende Forslag. Naar Folkethinget gjorde dette i 1876, tror jeg, at Hensigten og Diemedet dermed fortrinsvis var fra Thingets Side at tilkjendegive sin Beredvilligheden til overhovedet at bidrage til Forsvarets Fremme. Det Forslag, som dengang blev fremsat, blev ikke af Udvalgets Ordfører, som jeg dengang var, fremsat som Noget, vi kunde vente eller forlange i alle sine Enkeltheder skulde kunne staa for en Kritik og gjennemføres i Praxis; dertil vilde der selvfølgelig være altfor store Mangler med Hensyn til Forberedelse, Undersøgelse og Alt, hvad der nødvendigt maa gaa forud for en saadan Sags Ordning. Det blev endog gjentagende yttret, at man kun havde ønsket mere at betegne den Retning, i hvilken man vilde, at Sagens Ordning eventuelt skulde komme til at gaa. Det er derfor ogsaa naturligt, at Sagkundskaben, Kritiken faldt over dette Forslag, og det var ikke at undres over, om det paa mangt et Stykke kunde vise sig ikke at holde Stik for Kritiken. Dersom man nu vilde gjentage det Samme, vilde jeg anse det for dels umotiveret og dels urigtigt, thi det Motiv, man dengang havde til at opstille positive Forslag, var væsentlig det, at man fra Folkethingets Side vilde tilkjendegive sin Beredvilligheden. Jeg tror, at Folkethingets Flertal er stærkt nok i sin Stilling nu til ikke at behøve at afgive noget saadant Vidnesbyrd, men jeg anser det ogsaa for at være uhensigtsmæssigt at gjøre det, thi med den Styrke som Folkethingets Flertal har og maa have, og som det ogsaa skal vise sig, at det i Virkeligheden har, bør det, man nu stiller op, have et saadant Indhold, være saaledes baseret paa Forberedelse og Undersøgelse og være saa grundig udarbeidet, at det bliver Noget, der i Praxis kan, skal og vil blive gjennemført. Jeg tror ikke, at Folkethingets Flertals Repræsentanter i det Udvalg, der vil komme til at modtage denne Sag, kunne vente at komme i Besiddelse af de Evner, Kræfter og Midler, som ere nødvendige for denne Forberedelse, thi, mine Herrer, det kan ikke nytte at skjule det, vi have ingen Tillid til den Forberedelse og de Forundersøgelser, hvorpaa Regjeringens Forslag i denne Sag hviler. Det udgaar fra en anden Hovedforudsætning, man kan gjerne, om man vil, kalde det en Fordom, og den viser, som den høitærede Marineminister ganske rigtig udtalte, tilbage til 1872. I Hovedtrækkene er Alt, hvad vi i den Henseende siden have havt mellem Hænder, at føre tilbage til den store Militærkommission i 1872. Jeg skal kun i Forbigaaende nævne, at dens Forslag indeholdt meget, meget Mere, og skulde man komme til at tage dette Grundlag op, bygge derpaa i dets Helhed, vilde man komme til at ud-